

- c. *Fattighjælp som Ægteskabshindring.* Efter Ægteskabsloven af 30. Juni 1922 § 19 maa en Mandsperson, der er under vedvarende Fattigforsørgelse, ikke indgaa Ægteskab uden Forsørgelseskommunens Tilladelse.
- d. *Hjemsendelse til Forsørgelseskommunen.* Efter Fattiglovens § 51 kan Personer, der modtager Fattighjælp, hjemsendes til Forsørgelseskommunen, dog at det for andre end enlig stillede Personer er en Betingelse, at Understøttelsen udgør en væsentlig Del af, hvad der medgaaer til den trængendes Fornødenheder, at den i Løbet af de 2 sidste Aar har udstrakt sig over mindst 6 Maaneder, samt at Hjemsendelsen kan ske uden væsentlig at forringe den trængendes Adgang til at skabe sig et selvstændigt Erhverv.
- e. Den, der nyder eller har nydt egentlig Fattighjælp, som ikke enten er eftergivet eller tilbagebetalt, er hverken *valgberettiget eller valgbar* til Rigsdagen, de kommunale Raad eller til Hjælpekassens Bestyrelse. For de kommunale Raads og Hjælpekassebestyrelsernes Vedkommende betragtes endvidere den Fattighjælp, som i de sidste 5 Aar er ydet en Mand, der samlever med sin Ægtefælle, som tillige oppebaaret af denne; dog bortfalder denne sidste Virkning, naar hun i et Aar efter Samlivets Ophør (som Enke, fraskilt, separeret eller forladt) ikke selv har modtaget nogen Fattighjælp.
- f. Modtagelse af egentlig Fattighjælp *begrænser Adgangen til andre Hjælpearter.* Fattighjælp i de sidste 3 Aar udelukker saaledes Aldersrente. Hjælpekasseunderstøttelse kan ikke ydes, før der er hengaaet mindst 3 Maaneder efter Fattighjælpens Ophør. Fast Fattighjælp kan efter en Sygekasses Vedtægt udelukke fra Sygekassehjælp, og efter Arbejdsløshedslovens § 17, Nr. 6, maa en Arbejdsløshedskasse ikke yde Understøttelse til Medlemmer, der oppebærer Fattighjælp med Fattighjælps Virkninger, eller som i de sidste 3 Maaneder gentagne Gange har oppebaaret saadan Hjælp.
- g. Adgangen til at nyde godt af Loven af 29. Marts 1924 om *Oprettelse af Husmandsbrug* tilkommer ikke den, der har modtaget Fattighjælp, der ikke er tilbagebetalt eller eftergivet i Henhold til Fattiglovens § 35, Stk. 1.
- h. Tilladelse til at fungere som Mellemmand ved Plejeanbringelser eller Adop-

tion af Børn kan ikke gives til en Person, der nyder eller har nydt Fattighjælp, der ikke er tilbagebetalt.

- i. Endelig er der visse *ulovbestemte Virkninger.* Mange *Legater* udelukker Personer, der nyder eller i en vis Tid har nydt Fattighjælp, fra at faa Hjælp. Det samme gælder Hjælp fra mange velgørende Institutioner. Endelig vil Modtagelsen af Fattighjælp som Regel udelukke *Udlændinge* fra at faa *Indfødsret.*

Alle disse Virkninger kaster et Skær over Modtagelsen af Fattighjælp, der i Befolkningens Øjne maatte staa som nedværdigende og det i stigende Grad, efter som Befolkningens Adgang til og Interesse for Deltagelse i den statslige og kommunale Styrelse er taget til. For at raade Bod herpaa er man gaaet 2 Veje. Dels har man ved Ændringer i Fattigloven undtaget visse Omraader af Hjælp fra disse Virkninger; dette gælder som tidligere omtalt Hjælp efter Fattiglovens §§ 61.—63; man har derved øvet en retfærdig Handling mod de Personer, der modtager Hjælp efter disse Bestemmelser, men man har samtidig gjort Modtagelsen af Hjælp endnu mere ydmygende for alle de andre.

Dels er man kommet ind paa i stadig stigende Omfang at yde Hjælp af Hjælpekasserne.

Resultatet af denne Udvikling er blevet en skarp Linie mellem de saakaldt værdig trængende, der hjælpes uden Virkninger, og de saakaldt uværdig trængende, der rammes af de strenge Virkninger. Ihvorvel det selv i det i socialt Henseende højst staaende Samfund maa være saaledes, at der er visse Personer, der er henvist til at modtage Hjælp under saadanne Former og i en saadan Udstrækning, at de ikke samtidig i fuldt Omfang kan bevare deres borgerlige Rettigheder, maa det nuværende System anses for inhumant og uretfærdigt. Selv om man vil bortse fra, i hvilket Omfang Samfundet overhovedet er berettiget til at lægge et Skyld- eller Ikke-Skyld-Moment til Grund for Afvejelsen af, hvorledes det skal hjælpe det enkelte Individ, saaledes som dette fremtræder som et Produkt af de sociale Tilstande i Samfundet og af Generationers Udvikling, og selv om man ligeledes vil bortse fra, at det — saaledes som der ovenfor er gjort Rede for — i mange Tilfælde ikke er en objektiv Bedømmelse af den enkeltes Værdighed, men helt andre Hensyn, der kommer til at blive det tungest vejende, maa man dog hævde, at det Omraade, for hvilket der efter de gældende